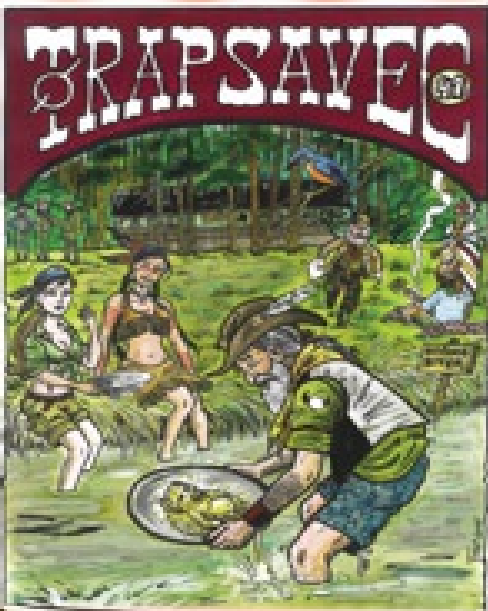

2015

Ještě jednou

Tomáš Racek – Tom 3. místo Próza nad 23 let

Byla neděle dopoledne a první zářijový víkend se kulil definitivně ke konci. Alespoň pro mě. Normálně bych jel až o dva vlaky později, jenže já mám zrovna dneska důvod jet domů dřív. Hanka měla včera narozeniny a já jsem na to trochu zapomněl. Vlastně úplně. Poměrně rychle mi to došlo, když jsem jí volal z vlaku v pátek večer. Chtěl jsem jí původně jen říct, že jedeme na ten dohodnutý úklidovej vandr s klukama, co jsem organizoval. Ale ukázalo se, že jsem si trochu popletl víkendy v kalendáři. No to se chlapům může stát, když maj v hlavě různý starosti. Akorát mně se to stává nějak často. Moc jí nebylo rozumět, jak podvozek vlaku třískal do kolejí a vyskakoval signál, jak letěly vagóny krajinou. Smutek v hlase a pár slov jsem ale zachytil. Zeptala se, jestli to má být to překvapení, co jsem sliboval, a pak začal vlak hučet v tunelu. Potom už jsem se nedovolal... Hanka se mnou nemluví. Ještě přišla zpráva, že už jezdit nemusím, a pak se mobil vybil.

V sobotu jsem prostě nemohl, tak to musím zkusit jet vyžehlit dnes. Samozřejmě se mi do toho nechce a nevím, co mě doma čeká. Jako na potvoru je moc pěkně. Slunce se mi posmívá a tancuje mezi větvemi. Ve vzduchu je cítit, jak začíná umírat léto. Nejprve v listech břízy a trošku i na bucích. A ve mně taky cosi umírá. Asi strachy z toho, co bude. Z pod smrků hadovkovitě voní houby necudného tvaru. Nešlo by to nějak vrátit zpátky? Stromy řádnou, skály se zmenšují. „Nešlo!“ Na okraji lesa se mým úvahám ještě skřehotavě směje straka.

Nádražičko se vyhřívá v nezvykle teplém zářijovém poledni. Tady bud' začínáme a končíme, nebo přestupujeme, když jedem až nahoru k Pramenům. Nosem mně zacloumá známá vůně sluncem rozehrátých pražců a dehtu, do očí praští cedule o výluce. „Další jede až v podvečer, kamaráde!“ vytrhne mě z nevěřícího pohledu na ceduli starý pán v zahrádce nádražky. No, pán... Spíš víc děda a taky trochu tremp. Vlastně docela tremp. „Sedni si a nekoukej tak blbě,“ řekl a přisunul mi skládací židli s dřevěnými barevně natřenými prkýnky. Nádražka měla ještě zavřeno. Dosedl jsem a prohlížel si svého nového společníka. Děda neurčitěho věku ve staré, kdysi snad zelené bundě. Pod stolem ukázkově omšely tele. Na druhé židli vybledlá vojenská čepice. „Neviděli jsme se někde?“ zeptal jsem se dědy. Normálně si většinou s každým venku tykám, ale tady mi to nějak nešlo přes pysk. „Jste mi nějak povědomý.“ „To těžko, kamaráde,“ usmál se děda tremp a zalovil v náprsní kapse pro cigáro. „Tobě jsem se zatím vyhejbal.“ „Počkat, jak, vyhejbal?“ překvapeně jsem se narovnal na židli. „Takže se známe!“ „No, ne tak docela,“ usmál se tajemně. „Já tě znám. Například vím, že se trápíš. Že jsi něco zvorál a teď bys chtěl být jinde a chtěl bys to napravit. Vona Hanka je hodná holka a má tě ráda. Jen nemá ráda, když něco slíbíš a pak na to zapomeneš.“ Údivem jsem votevřel klapáčku. Děda tremp pokračoval: „Proč vůbec už nejezdí s tebou? Vždyť to měla venku taky ráda.“ „Jak.. jak jste, kde jste k tomu...“ Děda se díval laskavě a přitom přísně. Nezmohl jsem se bůhví proč na odpor. „Já... já nevím, proč vlastně nejezdí. Já myslel, že už o to nemá zájem. Prostě nějak přestala, vlastně ani nevím, kdy. Asi když se narodily děti, tak jí to přestalo bavit.“ „No a teď, když vyrostly, tak by třeba zase ráda jela! Ptal jsi se jí, kamaráde?“ „No, já se ptal...“ „Ale neptal!“ odpověděl děda a voči mu maličko ztvrdly.

Tak, a teď mi to došlo. Hned jsem se ozval: „Aha, tak kluci tady v pátek trochu žvanili v hospodě a vykládali o mejch problémech a vy jste to taky poslouchal, že je to tak?“ Děda mě začal děsivě štvát a zároveň jsem měl pocit, že nedokážu jít pryč. Pak měl voči opět laskavý a trochu smutný. „Víš, někdy je dobrý se druhých zeptat a ne si jen něco myslet.“ „Tak vona se taky může zeptat, jestli může jet s námi. Kdyby chtěla, tak se zeptá, a může jet!“

odsekl jsem. „Vona? Myslíš Lužnici?“ zeptal se medově děda. „Hance jste přece říkali Lužnice podle toho, že to byla první řeka, kterou jela.“ Opět jsem otevřel panty dokořán. Takhle Hance začali kluci říkat na vodě, protože pořád vykládala, jak je Lužnice, totiž ta řeka, bezva. Byla tehdy s námi poprvé a tam jsme se poznali. Ale takhle už jí nejmíň deset let nikdo neřekl. Ti kluci jsou ukecaný, to je děs! Děda pokračoval: „Třeba se tě bojí zeptat, když jezdíš už jen s klukama, a přitom by o to moc stála. Lidi často něco od druhých chtějí, a protože si to neumějí navzájem říct, tak po tom jen touží. Čekají, že s tím přijde ten druhý.“ Nevěděl jsem, co na to odpovědět. Jednak mě vyvedlo z konceptu, co o mně ten starý dědek všechno věděl, a taky jsem cítil, že má asi pravdu. Co když opravdu Hanka chce jet a jen se bojí zeptat, anebo prostě čeká, až jí to nabídnu sám?

Chvíli bylo ticho, jen trošinku šustilo listí v košaté lípě nad naší hlavou. Občas nějaký žlutý lístek vypadnul z koruny, aby připomněl ten podzim, co už je za nejbližším kopcem. „A co mám podle vás teď dělat, když tak všechno vo mě víte,“ zeptal jsem se vážně, ale se špetkou slabé ironie. Děda se usmál a řekl největší blbost, jakou jsem kdy od někoho slyšel. „Když mi dáš něco, na čem ti záleží, tak ti splním tři přání.“ Aha, tak a je to jasný. Kromě toho, že tenhle dědek poslouchá, co se povídá u cizího stolu, tak je taky pěkně pošahanej. Je to nějaký blázen, co nemá co dělat, a krátí si tu čas tím, že si ze mě utahuje a hraje si na kouzelného dědečka. A já si skoro myslel, že má o Hance pravdu. Chachá. „Tak jestli mi splníte tři přání,“ řekl jsem teď už s dokonalou ironií, „tak vám dám tuhle kytaru. Na tý mi vopravdu záleží. Na tu mě učil táta první akordy a pak nevynechala žádný víkend.“ Děda se pořád mile usmíval. „Ale kamaráde, kytaru máš rád, ale já bych radši ten šátek, co máš na báglu. Ten, co ti dala Hanka, vlastně Lužnice, když jste přijeli z té vody a šli poprvé do skal.“ Sakra, už mě ten děda zase štve. Ani mi nedošlo, co povídá. „Tak co si budeš přát?“ „Nejdřív bych si dal pivo a pak něco k jídlu,“ vypadlo ze mě. „Ale jak vidíte, je pořád zavřeno,“ dodal jsem opět s ironií. Dědovi vesele zasvítily voči, a z nádražky vyšel pingl a postavil před nás dvě točený. „Tak na zdraví!“ Děda si ťukl s mým püllitrem, co stál pořád udiveně na stole, a naráz püllku vypil. Než jsem se vzpamatoval, vyšel ze dveří pingl znovu a strčil na stůl dva guláše a košík s pečivem. Vrátil jsem se do reality. „Dobře

načasováno,“ ušklíb jsem se. „Konečně otevřeli!“ Mlčky jsme jedli.

Začal jsem doufat, že odpoledne uteče rychle a přijede co nejdřív vlak. „No a já ti, kamaráde, rychle splním i to třetí přání,“ začal znovu s tím nesmyslem děda, „než ho vyplýtváš na další povrchnost jako na guláš a pivo. Protože je to s tebou vopravdu náročný, ale jinak to vypadá, že jsi fajn kluk. Pamatuješ se, jak jsi sám sobě dopoledne na kraji lesa říkal, že nic nejde vrátit zpátky?“ Tak on si nedá pokoj! Dojehl jsem guláš, zakroutil hlavou a šel si odskočit na hajzlík. Pak mi došlo, co děda před chvílí říkal. Sakra, jak tohle zase může vědět, co jsem si myslel?! Vyběhl jsem zpátky na perón a k nádražce. Na peróně houkal netrpělivě motorák směrem na Prameny a z nástupiště volali kluci. „Tak dělej! Tobě to při pátku vždycky hrozně trvá. Bágl už ti Lužnice vzala dovnitř!“

Jako ve snu jsem se bez vlastní vůle nasoukal do dveří. Z chodbičky vlaku jsem při rozjezdu přes špinavé okno zahlédl povědomou postavu v zelené zašlé bundě. Okolo krku měla můj starej šedivej šátek.